

Пѣсенъта на гората.

Бше хубава пролѣтна сутринь. Лекъ утрень вѣтрець милваше сънливата природа. Излека се люлѣха зеленитѣ клончета, по които чуруликаха ранобудни птички. Цвѣтята, събудени отъ милувкитѣ на прохладния вѣтрець, разтварѣха вѣнчетата си.

И когато на изтокъ се показа първиятъ слънчевъ лжчъ, цѣлата природа оживѣ. Купъ лжчи се посипаха върху росната земя и далечъ на хоризонта се подаде слънцето, засмѣното пролѣтно слънце, което бързаше да събуди омъртвялата отъ зименъ сънъ земя.

Повдигаха главици пѣстритѣ цвѣтя, а благодатното слънце леко ги цѣлуваше по челцата и ги приготвяше за новъ животъ.

И дърветата, и цвѣтята, и птичкитѣ — всички се радваха, всички искаха да живѣятъ, всички бързаха да се наживѣятъ въ този хубавъ пролѣтенъ день.

Тогава гората запѣ...